

DRUHÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

**JEFFERY
DEEVER**
**KOMUNITA
TRUCHLÍČÍCH**

Komunita truchlících

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Jeffery Deaver

Komunita truchlících – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**JEFFERY
DEAVER**

**KOMUNITA
TRUCHLÍČIČH**

**DRUHÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA**

JEFFERY DEAVER

KOMUNITA TRUCHLÍČÍCH

DRUHÝ PŘÍPAD
COLTERA SHAWA

2020

Copyright © 2020 by Gunner Publications, LLC.
Translation © 2020 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Goodbye Man*
vydaného nakladatelstvím G. P. Putnam's Sons, New York 2020,
přeložil Jiří Kobělka

Vydalo nakladatelství Domino v roce 2020 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová

Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská

Grafické zpracování obálky: Diana Delevová

Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-455-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-470-9 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-471-6 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-469-3 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

Pro Jane Davisovou, s nezměrnou vděčností

Jakou cestu jsem vykonal, jaké věci zřel... Dejte mi džbán s vodou a lidské tělo. Dejte mi vzduch k dýchání a silný vítr do plachet, až budu stoupat z podsvětí.

– Kniha mrtvých, egyptský pohřební text

DÍL 1

**MUŽ
NA SPÁZU**

1.

11. červen, 14:00

Pár vteřin na rozhodnutí.

Strhnout řízení doleva? Strhnout řízení doprava?

Prudký sešup do porostu? Anebo úzká krajnice zakončená útesem?

Levá strana.

Instinkt.

Colter Shaw zprudka otočil volantem vypůjčeného sedanu Kia a začal přerušovaně šlapat na brzdu – smyk si teď rozhodně nemohl dovolit. Auto, které jelo na tomto horském úseku šedesátkou, se vnořilo do lesního porostu a jen těsně se vyhnulo srážce s balvanem, který spadl z příkrého úbočí a skutálel se přímo doprostřed silnice před ním. Shaw by řekl, že stokilový kus skály valící se přes porost na štěrkovou vozovku bude vydávat dramatičtější zvuk; pád proběhl téměř neslyšně.

Levá strana byla správná volba.

Kdyby býval stočil vůz napravo, narazil by do žulového výchozu ukrytého za vysokou běžovou trávou.

Shaw musel velmi často odhadovat procentuální pravděpodobnost újmy, aby se mohl profesionálně rozhodnout. Proto dobře věděl, že někdy si člověk prostě musí hodit mincí a čekat, jak to dopadne.

Airbagy se nenafoukly, žádná újma se nekonala. Jenže Shaw teď vězel v autě. Nalevo rostlo moře mahonií, též známých jako „oregonské víno“ – oba názvy zněly docela nevinně, jenže tahle rostlina

měla trny ostré jako jehly, které dokázaly snadno proniknout přes látku do kůže. Vydat se tímto směrem nepřicházelo v úvahu. Na straně spolujezdce to bylo trochu lepší, protože tam rostlo jen pár mochen v radostně žlutém červeném květu a houština zlatic.

Shaw tedy otevřel dveře napravo a opakovaně jimi rozrážel popínavý porost. Přitom si všiml, že útočník načasoval akci dobře. Kdyby zbraň dopadla dřív, Shaw by před ní bez problémů zabrzdil. Kdyby dopadla později, ujel by jí a normálně by pokračoval v cestě.

A tohle nic jiného než zbraň být nemohlo.

Stát Washington rozhodně není imunní vůči zemětřesením a seismické činnosti všeho druhu, jenže nikde v okolí se země v poslední době netřásla. A takto velké balvany obvykle setrvávají na místě, pokud je někdo záměrně neuvolní – před auta či na auta s lidmi pronásledujícími ozbrojeného zločince na útěku.

Shaw si svlékl hnědou sportovní bundu a začal se soukat mezerou mezi dveřmi a karoserií. Byl štíhlý a vysportovaný jako každý, kdo se rekreačně věnuje lezení. Mezera však měřila jen asi třicet pět centimetrů a on v ní uvízl. Musel do dveří prudce strčit, stáhnout se a strčit znovu. Průchod na svobodu se pomalu rozšířil.

Po chvíli uslyšel v porostu na protější straně cesty zašustění. Muž, který mu shodil do cesty balvan, teď sestupoval ze svahu a blížil se hustým porostem k Shawovi, který se stále zoufale snažil vyprostit. V mužově ruce se cosi zablesklo. Pistole.

Jako syn survivalisty a svým způsobem rovněž survivalista Shaw věděl, že existuje bezpočet způsobů, jak oblafnout smrt. Na druhou stranu to byl skalní lezec, fanatik do motokrosu a muž, jenž se v rámci svého povolání často střetával s vrahy a uprchlými zločinci, kteří se nezastavili před ničím, jen aby si zajistili svobodu. Všude kolem něj se ustavičně převalovaly chuchvalce smrti. Shawa však netrápila definitivnost spojená s koncem života. Ani fakt, že po smrti už se nedají srovnat účty. Mnohem horší pro něj byla představa devastujícího úrazu páteře, očí nebo uší. Představa ochrnutého těla, navždy potmělého světa či němé reality.

Sourozenci mu v mládí říkali „neposeda“. A protože z malého neposedy vyrostl neposeda velký, naléhavě si uvědomoval, že takové zranění by pro něj bylo ryzím peklem.

KOMUNITA TRUHLÍČÍCH

Soukal se tedy dál.

Už byl skoro venku.

No tak, no tak...

Ano!

Ne.

Právě když se chystal definitivně vymanit ze škvíry, zachytila se mu v ní peněženka zasunutá v levé zadní kapse černých džínů.

Útočník se zastavil, naklonil se v porostu, aby lépe viděl, a zvedl zbraň. Shaw uslyšel natažení. Revolver.

A pěkně velký. Když vypálil, výšleh hlavně sfoukl z okolních větví hromadu zelených lístků.

Rána šla vedle a kulka rozryla hlinu kousek od Shawa.

Další cvaknutí.

Muž vystřelil znovu.

Tato kulka už zasáhla cíl.

2.

11. červen, 8:00, o šest hodin dříve

Shaw projížděl v devítimetrovém obytném voze Winnebago křivolakými ulicemi Gig Harboru ve státě Washington.

Sedmitisícové městečko bylo navenek okouzlující, ale na okrajích lehce zchátralé. Byl to dobře chráněný přístav spojený se zátokou Puget Sound úzkým kanálem, jímž právě proplouvaly výletní i rybářské lodě. Winnebago projíždělo kolem fungujících i dávno opuštěných továren na výrobu lodí a bezpočtu jejich součástí a doplňků. Colter Shaw se nikdy na moři neplavil a připadalo mu, že člověk by mohl údržbě, opravám, šňurování a zařizování lodi věnovat veškerý čas, a ani by přitom nemusel vyplout na moře.

Cedule uprostřed přístavu ohlašovala, že se bude konat slavnostní požehnání lodím, ale bližší pohled na datum prozrazoval, že se tato akce uskutečnila už začátkem měsíce.

NYNÍ VÍTÁME I VÝLETNÍ LODĚ!

Branže už měla zřejmě nejlepší časy za sebou, a tak si organizátoři akce chtěli vylepšit obraz tím, že umožní advokátům, lékařům a obchodníkům, aby se i oni připojili se svými jachtami ke kruhu obchodních plavidel – tedy pokud žehnání skutečně probíhalo v tomto geometrickém útvaru.

Shaw coby profesionální lovec odměn byl samozřejmě v Gig Harboru pracovně – měl tady džob. Svě zakázky označoval právě tímto výrazem, protože měl pocit, že slovo *případ* je vyhrazeno

něčemu, co vyšetřuje policie, žaluje žalobce a soudí soudce. A třebaže by byl Shaw po mnoha letech pronásledování nesčíslného množství zločinců dost možná dobrým detektivem, neměl žádný zájem o režim a omezení spojené s výkonem této profese. Takto si mohl svobodně vybrat, zda určitý džob přijme, nebo odmítne. A mohl se kdykoliv rozhodnout, že pátrání zabalí.

Svoboda znamenala pro Coltera Shawa mnoho.

Momentálně přemýšlel o zločinu z nenávisti, který ho sem přivedl. Na první stránku notesu pořízeného pro účely tohoto vyšetřování si napsal podrobnosti, které mu sdělil jeden z jeho obchodních manažerů:

Lokalita: Gig Harbor, okres Pierce, stát Washington

Odměna vypsaná za: informace vedoucí k zatčení a usvědčení dvou osob:

- Adam Harper, 27 let, bytem v Tacomě*
- Erick Young, 20 let, bytem v Gig Harboru.*

Incident: v okrese došlo k řadě zločinů z nenávisti, včetně nastříkání hákových křížů, čísla 88 (nacistický symbol) a čísla 666 (dáblovo znamení) na synagogy a šest kostelů, vesměs s převážně černošskými farníky. Dne 7. června byl znesvěcen kostel Baptistických bratří v Gig Harboru a na trávníku před vchodem zapálen kříž. První novinové články referovaly, že pachatelé zapálili i kostel samotný, ale tato informace se ukázala jako nepřesná. Kostelník a laický kazatel (William DuBois a Robinson Estes) vyběhli ven, aby konfrontovali dvojici podezřelých. Harper začal střílet z palné zbraně a oba muže zranil. Kazatel již byl z nemocnice propuštěn; kostelník zůstává na jednotce intenzivní péče. Pachatelé utekli k červenému pick-upu Toyota registrovanému na Adama Harpera.

Policejní složky vyšetřující případ: Úřad veřejné bezpečnosti okresu Pierce ve spolupráci s americkým ministerstvem

spravedlnosti, které po bližším přešetření posoudí, zda byl incident federálním zločinem z nenávisti.

Vypisovatelé odměny a částky:

- Odměna číslo jedna: 50 000 dolarů, vypsals okres Pierce, garantuje Ekumenická rada západního Washingtonu (přičemž významnou část této sumy daroval Ed Jasper, zakladatel firmy Micro-Enterprises NA).*
- Odměna číslo dvě: 900 dolarů, vypsali rodiče a příbuzní Erika Younga.*

Na vědomí: o odměnu aktivně usiluje Dalton Crowe.

Poslední informace nebyla příznivá.

Crowe byl dost nepřijemný čtyřicátník. Kdysi působil v armádě a později si na východním pobřeží založil bezpečnostní agenturu, která však nebyla příliš úspěšná, takže ji musel zavřít. Dnes se živil jako bezpečnostní konzultant na volné noze, žoldněř a čas od času i jako lovec odměn. Jeho a Shawova dráha se v minulosti několikrát střetly, občas s násilným výsledkem. Ke své profesi přistupovali každý jinak: Crowe málokdy pátral po pohřešovaných osobách a specializoval se na hledané zločince a uprchlíky. A pokud někdo takového uprchlíka zastřelil z legálně držené zbraně a v sebeobraně, měl stále nárok na odměnu a obvykle se vyhnul i vězení. Právě v tom se Croweův přístup diametrálně lišil od Shawova.

Shaw si zpočátku nebyl jistý, zda vůbec chce tento džob přijmout. Když před časem seděl v zahradním křesílku v Silicon Valley, plánoval si úplně jiný projekt. Jeho druhá mise byla osobní a zahrnovala jeho otce a jedno tajemství z minulosti – tajemství, kvůli němuž Shaw málem koupil kulky do loktů a kolenních česek od zabi-jáka s neobvyklým jménem Ebbitt Droon.

Riziko ublížení na těle – tedy *rozumné* riziko – však Shawa nemohlo odradit a stále měl v plánu pokračovat v pátrání po otcově skrytém pokladu.

Rozhodl se však, že dopadení dvou zjevných neonacistů, ozbrojených a neštítících se zabíjení, dostane přednost.

Navigace ho dál naváděla kopcovitými a klikatými ulicemi Gig Harboru, až nakonec dojel na hledanou adresu, totiž před sympatický jednopodlažní dům natřený veselou žlutou barvou, která ostře kontrastovala s šedými mraky na obloze. Podíval se do zpětného zrcátka a prohrábl si krátké světlé vlasy, stále lehce rozčepýřené po dvacetiminutovém spánku, jenž představoval jeho jediný odpočinek během desetihodinové jízdy z oblasti San Franciska.

Přehodil si přes rameno brašnu s notebookem, vystoupil z auta, došel ke dveřím a zazvonil na zvonek.

Larry a Emma Youngovi ho pozvali dál a on se za nimi odebral do obývacího pokoje. Odhadoval je na pětáctýřicátníky. Erickův otec měl řídké šedohnědé vlasy a oblečený byl v béžových kalhotách a čistě bílém tričku. Tváře měl hladce oholené. Emma byla oděná v cudných áčkových šatech růžové barvy. Shaw měl pocit, že je čerstvě nalíčená a že se namalovala v očekávání návštěvy. Když člověk pohřešuje dítě, převrátí se mu život naruby a často pak začne zanedbávat hygienu a osobní péči. Tohle nebyl ten případ.

Dvě stojací lampy vytvářely v obýváku domácí atmosféru. Na zdech byly tapety s motivem žlutých a rudohnědých květů a tmavě zelený koberec překrývalo několik orientálních rohoží z Lowe's nebo Home Depot. Hezký domov. Skromný.

Na věšáku kousek od dveří visel hnědý mundúr. Byl hrubý, umazaný a na prsou měl jmenovku LARRY. Shaw z toho usoudil, že otec se živí jako mechanik.

I oni si však Shawa po očku prohlíželi: jeho sportovní bundu, černé džíny, šedou košili i černé mokasíny. Tato nebo podobná kombinace zase představovala jeho uniformu.

„Posaďte se, pane,“ vyzval ho Larry.

Shaw se posadil do pohodlného čalouněného křesla ze sytě červené kůže a oba manželé usedli naproti němu. „Doslechli jste se něco nového o Erickovi? Od chvíle, co jsme spolu mluvili naposledy?“

„Ne, pane,“ odpověděla Emma Youngová.

„A jaké jsou poslední zprávy z policie?“

„Že je pořád s tím druhým, s Adamem,“ řekl Larry. „Pořád jsou někde v okolí. Ten detektiv si myslí, že dávají dohromady peníze – půjčují si nebo možná kradou...“

„To by Erick neudělal,“ namítla Emma.

„Jen říkám, co tvrdí policie,“ vysvětlil Larry. „Opakuju mu, co řekli oni.“

Matka polkla. „On... nikdy. Totiž, já...“ Začala plakat – znova. Když Shaw přijel, měla oči sice suché, ale zarudlé a opuchlé.

Vytáhl z brašny na notebook zápisník a taky černé plnicí pero Delta Titanio Galassia se třemi oranžovými kroužky u špičky. Psaní tímto nástrojem nebylo znakem domýšlivosti či snahy blýsknout se luxusním předmětem. Colter Shaw si při výkonu své práce dělал obrovské množství poznámek a kvalitní pero znamenalo menší zátěž pro pravou ruku. A psát takovýmto skvostem bylo navíc i potěšení.

Zapsal si tedy datum a jména obou manželů, zvedl hlavu a požádal i o pár podrobnějších informací o jejich synovi. Dozvěděl se, že Erick studuje na univerzitě a pracuje na částečný úvazek. Momentálně měl letní prázdniny, během nichž bydlel doma.

„Angažoval se Erick v minulosti v nějakých neonacistických nebo extremistických skupinách?“

„Proboha, ne,“ zamumlal Larry, jako by ho už tato otázka vyčerpávala.

„Vždyť je to všechno bláznovství,“ vyhrkla Emma. „On je hodný chlapec. Samozřejmě měl drobné problémy jako každý jiný. Byly tam nějaké drogy – ale po tom, co se stalo, je to docela pochopitelné. Akorát je vyzkoušel. A volali nám jen ze školy. Ne z policie. Stačilo jim to vyřešit takhle.“

Larry se zašklebil. „Okres Pierce je hlavním městem pervitinu a drog obecně ve státě. Měl byste si přečíst některé novinové články. Vyrábí se tady čtyřicet procent veškerého pervitinu ve státě Washington.“

Shaw přikývl. „A Erick ho bral taky?“

„Ne, bral jen nějaký oxykodon. Ale jen chvilku. A taky antidepresiva. Ta užívá pořád.“

„Řekla jste ,po tom, co se stalo. Co jste měla na mysli?“

Manželé se na sebe podívali. „Před šestnácti měsíci jsme přišli o mladšího syna.“

„Drogy?“

Emma zařala ruku v pěst a sevřela mezi prsty látku svých šatů. „Ne. Jel na kole a narazil do něj nějaký opilec. Bože, to bylo těžké. Strašně těžké. Ale Ericka to zasáhlo nějak víc. Změnilo ho to. Měli k sobě opravdu blízko.“

Bratři, pomyslel si Shaw. Složitým vztahům a citovým vazbám mezi sourozenci velmi dobře rozuměl.

„Ale nikdy by nikomu neublížil,“ navázal Larry. „Nikdy neudělal nic špatného. Nikdy. Krom toho kostela.“

„Což taky neudělal,“ vyštěkla Emma. „Ty víš, že to neudělal.“

„Podle svědků střílel Adam,“ poznamenal Shaw. „Ale ještě jsem od nikoho neslyšel, odkud se vzala ta střelná zbraň. Vlastní Erick nějakou? Nebo k ní má přístup?“

„Ne.“

„Takže patřila jeho kamarádovi.“

Na to Larry: „Kamarádovi? Adam není žádný jeho kamarád. Nikdy jsme o něm neslyšeli.“

Emma si omotala lem šatů kolem zarudlých prstů. Zlozvyk. „A ten kříž zapálil taky on. Plus ty nápisy. Všechno! Adam v podstatě Ericka unesl. Jsem si jistá, že to bylo takhle. Měl zbraň a donutil Ericka, aby šel s ním. Ukradl mu auto, oloupil ho.“

„Ale oni jeli Adamovým autem, ne Erickovým.“

„O tom jsem taky přemýšlela,“ drmolila matka. „Erick se zachoval statečně a vyhodil klíče.“

„Měl vlastní bankovní účet?“

„Ano,“ řekl otec.

Takže o případných výběrech nemohli nic vědět. Tyto údaje mohla získat jen policie – stejně jako informaci, které pobočky Erick navštívil. Nejspíš už si to všechno zjistili.

„Víte, kolik má zhruba peněz? Dostane se s nimi daleko?“

„Možná dva tisíce.“

Shaw si celou dobu prohlížel pokoj a zaměřoval se hlavně na fotografie obou chlapců. Erick byl pohledný kluk s hustými hnědými vlasy a přirozeným úsměvem. Shaw už viděl i fotky Adama Harpera, které tvořily součást oznámení o vypsání odměny. Nebyly to sice policejní snímky, ale Adam na obou hleděl do objektivu velmi obezřetně. Měl nakrátko ostříhané světlé vlasy a vyzáblou postavu.

„Podívám se na to a pokusím se vám syna najít.“

„Jistě, to byste byl hodný,“ opáčil Larry. „Jste úplně jiný než ten hromotluk.“

„Ten se mi ani trochu nelíbil,“ zamumlala Emma.

„Dalton Crowe?“

„Ano, tak se jmenoval. Poslala jsem ho pryč. Že mu žádnou odměnu nevyplatím. Zasmál se a řekl mi, ať si ji strčím někam. Jemu šlo hlavně o tu vyšší odměnu – o těch padesát tisíc, které nabídl okres.“

„Kdy tady byl?“

„Předevčirem.“

Shaw si zapsal do notesu: 9. červen - D. C. navštívil dům vypisovatelů.

„A teď vám povím, jak k pátrání přistupuju já. Jestli Ericka ne-najdu, nebude vás to stát ani dolar. Žádné výlohy mi hradit nemusíte. A jestli ho najdu, budete mi dlužit těch devět stovek.“

„Už je to 1060 dolarů,“ pronesl Larry hrdě. „Přidal se k nám jeden bratranec. Byl bych rád, kdyby to bylo víc, ale...“

„Vím, že budete chtít, abych vám ho přivedl domů. Ale to udělat nemůžu – mým úkolem je ho jen vypátrat. Je to osoba na útěku, a kdybych vám ho přivedl, porušil bych tím zákon.“

„Napomáhání k trestnému činu,“ odříkala Emma. „Sleduju všechny kriminálky.“

Colter Shaw se příliš neusmíval, ale během schůzek s vypisovatelem to čas od času udělal, aby je uklidnil. „Nikoho nezadržuju. Mým oborem jsou informace, ne zatýkání občanů. Ale když se mi ho podaří vypátrat, oznámím to policii až ve chvíli, kdy nebude hrozit riziko, že se něco stane jemu nebo komukoliv jinému. Budete potřebovat právníka. Znáte někoho?“

Manželé se na sebe znovu podívali. „Jednoho jsme si vzali, když jsme kupovali dům,“ prohlásil Larry.

„Ne. Myslím specialistu na trestní právo. Seženu vám pár jmen.“

„Ale my nemáme... No, asi bychom mohli zastavit dům.“

„To bude nutné. Ericka musí zastupovat někdo kvalitní.“

Shaw si prohlédl dosavadní poznámky. Jeho rukopis byl drobný a tak úhledný, že ho někdo přirovnal k pohybu baletky. Zapisník

byl nelinkovaný. Shaw linky nepotřeboval. Všechny řádky byly i bez nich dokonale vodorovné.

Ještě dalších dvacet minut se Shaw vyptával a Erickovi rodiče odpovídali. Shaw si během rozhovoru pomyslel, že nezlomné přesvědčení rodičů o synově nevině působí objektivně; jednoduše se nedokázali srovnat s představou, že jejich syn, kterého tak dobře znají, mohl spáchat takový zločin. Naprosto je to vyvádělo z míry. Jediným pachatelem musel být Adam Harper.

Jakmile Shaw nabyl dojmu, že prozatím má informací dost, odložil pero a zápisník, vstal a zamířil ke dveřím. Rodiče mu slíbili, že mu předají veškeré nové informace, které jim sdělí policie, přátelé nebo příbuzní, pokud se na ně Erick obrátí se žádostí o peníze či jinou pomoc.

„Děkuju vám,“ řekla Emma ve dveřích a zdálo se, že zvažuje, jestli má Shawa obejmut. Nakonec to neudělala.

Naopak Larry se dusil emocemi. Chtěl něco říct, ale pak jen cosi zadrmlol, pevně stiskl Shawovu pravici a otočil se zpátky do domu, než se objeví první slza.

Když se Shaw vracel k winnebagu, přemýšlel o jedné věci, o které se Emmě a Larrymu nezmínil: o své zásadě nepřijímat odměnu od rodinných příslušníků v případech, že se jejich blízký najde mrtvý. Nebyl důvod dávat tuto možnost vůbec na přetřes, ačkoliv mu připadalo docela pravděpodobné, že jakmile Adam usoudí, že už mu Erick k ničemu není, zabije manželům Youngovým i druhého syna.

3.

„Proč bych se s váma vůbec měl bavit?“ odfrkl si ten chlap.

Otec Adama Harpera Stan měl na sobě zašlou bundu z rozpraskané hnědé kůže, džíny a vysoké boty. Během řeči dál vykládal na molo kartony s motorovým olejem. Pracoval jako zásobovač lodí a právě se zřejmě chystal naložit objednávku na zásobovací člun, jakmile dorazí do přístavu.

Vzduch byl silně prosycený borovou vůní smísenou se zápachem odpadní mořské vody a nafty.

„Pomáhám rodině Ericka Younga najít jejich syna. Podle posledních zpráv od policie byli s Adamem spolu.“

„Vsadím se, že jdete po tý odměně.“

„Ano, jdu. Můžete mi o Adamovi říct něco, co by mi pomohlo? Kam se mohl uchýlit? Myslíte, že bydlí u kamarádů nebo u příbuzných?“

„Dejte to pryč.“ Stan ukázal na zápisník a pero v Shawově ruce. Shaw si obojí strčil do kapsy.

„Nemám páru.“ Harper byl statný jako strom, měl plavé vlasy a růžové tváře, z nichž vystupoval ještě o něco červenější nos.

Erickova rodina nabídla peníze člověku, který najde jejich uprchlého syna; Stan Harper nic takového neudělal. Bylo docela dobře možné, že synovi dokonce drží palce a doufá, že unikne před zákonem. V takovém případě neměl důvod cokoliv říkat. Přesto Stan Harper nemlčel jako hrob. Ani zdaleka ne. O tři kartony později se otočil k Shawovi a spustil: „Dycky s ním byly

problémy. Pořád měl ty svoje nálady. Prej jako kdyby kolem něj celou dobu bzučely včely. I my jsme to s ním měli těžký, tomu věřte. Jenže on to nechápal. Každýj pořád řešil jen jeho. Problémy ve škole, ustavičný telefonáty výchovnejch poradců. Párkrát jsme se i servali.“ Po očku se na Shawa zadíval. „Ale to byly takový ty věci mezi tátou a synem. To se stává každýmu. Takže pro nás bylo jednodušší, když konečně ze školy odešel a začal makat. Vesměs jenom brigádníčil. A když už ho někam přijali, za chvilku dostal padáka.“

S následující otázkou nakládal Shaw opatrně. Zjistil, že fanatismus všeho druhu se často přenáší z rodičů na děti stejně spolehlivě jako barva vlasů nebo problémy se srdcem. Nedělalo mu potíže označit někoho za rasistu, ale momentálně měl za úkol získat maximum informací. „Ten incident u kostela... Ten kříž a ty nápisy... Nezmiňoval se Adam někdy, že něco takového udělá?“

„Nikdy jsem ho neslyšel. Ale musím říct, že jsme se spolu moc nebavili. A když umřela Kelly – když mi umřela manželka –, odtáh se ještě víc. Děsně ho to sebralo. Říkal jsem mu, že už se to blíží, že jako umře, a snažil jsem se ho na to připravit. Jenže Adam si prostě myslel, že ona by nikdy... Popíral to, chápete?“

„Má nějaké kamarády v rasistických sdruženích? Byl členem nějaké takové komunity?“

„A vy jste jako co? Lovec pokladů?“

„Vydělávám si na živobytí tím, že pátrám po lidech.“

Shaw nepoznal, jestli tato odpověď Adamova otce uspokojila, nebo v něm vyvolala další otázky. Harper sebral dva velké kartony najednou. Mohly mít dobrých pětadvacet kilo, ale on je zvedl jako nic.

Shaw zopakoval otázku o neonacistech.

„O ničem takovým jsem neslyšel, ale on byl... jak se to říká? Ovlivnitelnej. Jednou se seznámil s nějakýma muzikantama a celej rok potom nedělal nic jinýho. Prej že bude hvězdou heavy metalu. Ničemu jinýmu se nevěnoval, ale pak toho najednou nechal. Potom zas chtěl stavět skateboardy a prodávat je. Taky to nikam nevedlo. Na střední se zas sčuchl s nějakou partou, co dělala drobný krádeže a drogy. Poslouchal je na slovo.“

Takže když mi pak policajti řekli o tom kostele, ani mě to moc nepřekvapilo. Rozhodně jsem z toho nekec na zadek. Říkal jsem si, že to v něm asi ruplo. Cejtíl jsem v kostech, že se to jednou stane. Co mu umřela matka.“

Stan došel k okraji mola, odplivl si a otřel si ústa hřbetem ruky.

„Ale toho Ericka byste si měl proklepnout.“

„Myslím, že ten se s žádnými rasisty nestýkal,“ odpověděl Shaw. „A žádných zločinů z nenávisti se nikdy předtím nedopustil.“

Harper přimhouřil oči. „Víte, Adam vzal jednou roha. Byl pryč tři tejdny, možná měsíc, teď přesně nevím. Co nám umřela Kelly. Prostě se vypařil, a když se vrátil, byl úplně jinej. Ty jeho nálady se zlepšily. Ptal jsem se ho, kde byl, ale řek mi, že o tom nemůže mluvit. Možná se s těma kreténama spráhnul v tý době.“

„A kde tedy byl?“

„Nemám zdání.“

„Můžete mi říct jména nějakých kamarádů, se kterými bych si mohl promluvit?“

Stan pokrčil rameny. „Tak to vám říct nemůžu. Už to nebyl žádný kluk. Měl vlastní život. Nevybavovali jsme se spolu po telefonu, jak to dělali s mámou.“ Harperovi přišla textová zpráva a on na ni nevzrušeně odpověděl. Podíval se na klidnou hladinu v přístavu a pak zpátky na kartony.

„Líbily se mu ženy?“ zeptal se Shaw.

„Jako že... jestli nebyl buzna?“

Shaw přikývl.

„Proč se mě ptáte na takový věci?“

„Potřebuju znát úplně všechna fakta.“

„Vždycky jsem ho viděl jen se ženskejma. Ale s žádnou to dlouho nevydržel.“ Povzdechl si. „Zkoušeli jsme s ním všechno. Terapie, ty byly úplně k smíchu. Taky léky, samozřejmě vždycky ty nejdražší. A do toho jsme museli platit účty za Kelly. Za doktory a za špitály.“ Kývl na boudu, která představovala firemní sídlo společnosti Harper Ship Services, Inc. „Vypadám snad, že si můžu dovolit zdravotní pojistku jak za cadillaka?“

„A nic Adamovi nepomohlo?“

„Moc ne. Jenom to, jak byl tehdy tři nebo čtyři tejdny fuč.“ Harper postavil na hromadu poslední karton. „Možná ho spravilo, když se naučil pálit kříže a sprejovat kostely. Kdo ví? A teď mám nějaký papírování.“

Shaw mu podal vizitku se svým číslem. „Kdyby se vám náhodou ozval...“

Muž si zasunul vizitku do zadní kapsy a nasadil cynický úsměv, který sděloval: Abych ti pomoh shrábnout ty špinavý prachy, jo?

„Pane Harpere,“ dodal Shaw, „chci, aby se oba bezpečně vrátili domů.“

Harper se otočil, ale v polovině cesty k boudě se zarazil.

„Strašně mě to deptalo. Někdy měl člověk sto chutí zatřást s ním a říct: ‚Tak se trochu seber. Blbý chvíle má každéj. Nauč se s tím žít.‘“

Shaw se vrátil do winnebaga, uvařil si šálek silné honduraské kávy, dolil ho mlékem a posadil se za stůl.

Další zhruba půlhodinu pak obvolával některé příbuzné Youngových. Vesměs vyjadřovali účast, ale nikdo z nich neměl užitečné informace. Shaw tedy zkusil Erickovy kamarády. Ani ti, kteří s ním byli ochotní mluvit, ovšem netušili, kam se Erick mohl podít, a všichni svorně vyjadřovali úžas, že se nechal zaplést do zločinu z nenávisti. Jeden spolužák nicméně prohlásil, že od chvíle, kdy Erickovi zemřel bratr, „byl jako...“, prostě to nebyl on, jestli mi rozumíte“.

Shaw si pak promluvil ještě s Tomem Pepperem, bývalým zvláštním agentem FBI a kamarádem, s nímž občas lezl po skalách. Pepper byl sice ve výslužbě, ale mezi policisty a detektivy měl stejně dobré konexe jako v dobách činné služby a dokázal obejít všemožná bezpečnostní omezení. Hrát si na vyšetřovatele ho stále bavilo, a tak se na něj Shaw občas obrátil se žádostí o pomoc. Nyní ho například požádal o jméno někoho, kdo se podílel na vyšetřování – v Úřadu veřejné bezpečnosti okresu Pierce nebo v místní pobočce FBI.

Vztahy mezi lovci odměn a policisty bývají komplikované. Policisté nemají problém s oznamovacími linkami typu Crimewatch, jejichž cílem je shromažďovat informace od osob disponujících osobní znalostí případu. Zdráhají se však poskytovat pomoc aktivním vyšetřovatelům, jako je Shaw. Na rozdíl od lidí volajících na

oznamovací linky mají totiž lovci odměn ve zvyku případy ještě více zašmodrchávat, což občas vede i k uprchnutí podezřelého právě ve chvíli, kdy se ho policie chystá zatknout. Navíc hledači odměn často přicházejí k úrazům nebo rovnou umírají, což policajtům neskonale komplikuje život.

Pepperovo jméno však mělo stále velkou váhu, a pokud se někomu zaručil, že Shaw není nějaký hej nebo počkej, a dokonce by mohl vyšetřovatelům pomoci, dopřáli policisté Shawovi sluchu. Například hlavní vyšetřovatel případu, detektiv Chad Johnson z Úřadu veřejné bezpečnosti okresu Pierce, mu věnoval plných deset minut, během nichž mu do telefonu sděloval podrobnosti o případu a Shaw si je zapisoval do notesu. Johnson mu poskytl i pár informací o Adamu Harperovi, které doplnily obrázek získaný od mladíkova otce.

Jakmile se rozloučili, uvařil si Shaw další kávu a začal listovat notesem.

7. červen. Přibližně o půl sedmé večer se Erick Young vypravil na hřbitov Forest Hills na Martinsville Road v Gig Harboru. Je tam pohřbený jeho bratr Mark, který zemřel před šestnácti měsíci. Erick navštěvoval hřbitov často.

O něco později spatřili svědkové Ericka na hřbitově v přítomnosti Adama Harpera. Není známo, že by Erick do té doby udržoval s Adamem vztahy.

Přibližně o půl osmé policie reagovala na zprávu o střelbě u kostela Baptistických bratří. Laický kazatel a kostelník – oběti střelby – uvedli, že dvojice podezřelých, později identifikovaných jako Adam a Erick, položila před kostel kříž a zapálila ho. Kostel byl znesvěcen také hákovými kříži a oplzlými kresbami.

Když kazatel a kostelník vyběhli ven, aby se pokusili podezřelé zajistit a předat policii, vytáhl Adam zbraň, začal střílet a oba muže zasáhl.

Podezřelí pak ujeli v deset let starém pick-upu Toyota červené barvy, registrovaném ve státě Washington. Erickovo auto se našlo zaparkované kousek od hřbitova.

Erickovy příspěvky na sociálních sítích nenaznačují žádné rasistické sklony. Adam nemá účet na Facebooku, Twitteru ani Instagramu.

Ani jeden z podezřelých není gay; pohlavní styk mezi nimi je nepravděpodobný.

Erick se neozval žádnému příbuznému ani kamarádovi. Rodiče a přátelé si nevybavují žádné konkrétní místo, na které by se mohl uchýlit.

Kriminalistům se podařilo prokázat spojitost mezi urážlivými nápisy na kostele Baptistických bratří a podobnými incidenty, k nimž došlo v okrese Pierce během uplynulého půldruhého roku.

Předpokládá se, že Adam i Erick se stále pohybují v oblasti Tacomy, poněvadž tam oba v posledních dnech vybrali peníze ze spořicíh účtů a videozáznamy dvakrát zachytily jejich pick-up. Je pravděpodobné, že dávají dohromady peníze na útěk z této oblasti někam daleko.

Erick Young pracuje na částečný úvazek v nápravném centru pro problémovou mládež a studuje na bakaláře na místní univerzitě. Vynikal v matematice, dějepisu a biologii. Po bratrově smrti však začal být náladový, zhoršil se mu prospěch a měl problémy i s docházkou do zaměstnání. Kvůli náladám se s ním také rozešla dívka. Rodiče ho označili za „zmateného a zranitelného“.

Adam Harper má dlouhou anamnézu depresí a dalších emočních problémů. Je to fluktuant. Studoval různé obory na místní univerzitě, ale žádný nedokončil. Většinu života se živil manuální prací.

V minulosti byl zatčen za krádeže v obchodech a drobné drogové delikty. Není známo, že by v minulosti působil v extremistických či rasistických organizacích, avšak otec upozornil na jeho tří až čtyřtýdenní zmizení, kdy pobýval mimo město. Mohl do nějaké skupiny vstoupit v té době?

Adam má málo kamarádů a ti, které policie vedle několika rodinných příslušníků kontaktovala, neznali žádné místo ani osobu, ke které by se mohl uchýlit.

Policie prohledala i jeho malý byt na východním okraji Tacoma. Žádné důkazy o Adamových sympatiích s extremistickými organizacemi ovšem nenašla.

Před kostelem Baptistických bratří stříleli pachatelé z revolveru Smith & Wesson .38 Police Special registrovaného na Adamova otce.

Oba podezřelí mají vypnutý telefon.

Oba mají cestovní pas. Erickův pas se nicméně nachází v domě jeho rodičů.

Videozáznam z jedné směnárny zachycuje dva muže ve slunečních brýlích a s kapucemi na hlavě, jak mění 500 amerických dolarů na kanadské. Jejich vzezření přibližně odpovídá dvojici podezřelých.

Shaw si tyto poznámky prohlédl, opřel se o opěradlo, zavřel oči, chvíli vstřebával informace, které si právě přečetl, a snažil se vyvodit nějaké závěry o incidentu a o lidech, kteří ho měli na svědomí.

Vtom mu zabzučel telefon. Byl to Chad Johnson.

„Detektive?“

„Tak je máme, pane Shawe.“

Nejrychlejší džob, jaký kdy Shaw měl. Ovšem bez odměny. Na druhou stranu se aspoň mohl vrátit ke svému druhému úkolu: vypátrat tajemství svého otce.

Echo Ridge...

„Je někdo zraněný? Kladli odpor?“

Nastala chvíle ticha. „Totiž, my jsme je ještě nezadrželi. Jen jsme je *vypátrali*. Sedí v Adamově pick-upu. Někdo je viděl, jak jedou po dálnici I-5 na sever. Pak sjeli na hlavní silnici a pokračovali severním směrem. Samozřejmě míří do Kanady. Už jsme sestavili společný tým, který realizuje jejich zatčení. Deset osob.“

Poslední slovo jako by se mu zaseklo v krku. Shaw si pomyslel, že asi nedávno dostal instrukce, jak používat genderově neutrální výrazy.

„Do hodiny bychom je měli mít.“

„Fajn.“

„Mrzí mě, že ta odměna neklapne, pane.“

Shaw měl dojem, že ho to ve skutečnosti nemrzí ani trochu. Ekumenická rada a technologický génius Ed Jasper možná přispěli na odměnu významnou částkou, ale zbytek by musel jít z rozpočtu policie.

Shaw mu poděkoval, napil se kávy a odeslal textovou zprávu Mack McKenzieové, své soukromé vyšetřovatelce působící ve Washingtonu, se žádostí o vyhledání tří různých informací. Mack reagovala promptně a během chvilky mu na všechny tři dotazy odpověděla s vyčerpávající důkladností, již byla proslulá.

Shaw si její odpověď pozorně přečetl, zadíval se do mapy a nastartoval winnebago. Vyjel z parkoviště před Harperovou firmou, prohlédl si okolní vozidla – zaparkovaná i jedoucí – a zamířil na nerovnou silnici. Navigace ho vedla do karavanového parku východně od Gig Harboru, kde chtěl zaparkovat karavan a svézt se Uberem do půjčovny automobilů. Tam si vypůjčí sedan nebo SUV. Povolenou rychlost se odvážil překračovat jen lehce, aby ho nezastavila policie.

Žádná zdržení si teď nemohl dovolit. Čas hrál klíčovou roli.

O hodinu později už Shaw projížděl ve vypůjčené Kii po kopcovité silnici asi osmdesát kilometrů východně od Tacomy. Blížil se k národnímu parku Mount Rainier a krajina tady byla opravdu nádherná: klikaté silnice, panoramatické výhledy, bujně zelené lesy, lesklé skalní útvary plné drobných prohlubní.

Vyjel z úseku plného serpentin na rovný úsek silnice a začal zrychlovat. Napravo od něj strmělo horské úbočí.

Vtom jeho pozornost upoutal pohyblivý stín.

Na silnici přímo před něj se řítit balvan.

Pár vteřin na rozhodnutí.

Strhnout řízení doleva? Strhnout řízení doprava?

4.

11. červen, 14:00, nyní

Tato kulka už zasáhla cíl...

Orel skalní, kterého vyrušil ostrý zvuk výstřelu nesoucí se údolím, se zvedl z koruny stromu a s majestátní naléhavostí odlétl dál od rušivé lidské přítomnosti.

Colter Shaw se podíval pod sebe a všiml si velkého průstřelu v pravé přední pneumatice. Auto jako by pokleklo.

Shaw se konečně vymanil ze dveří a začal se prodírat zlicemi. Přitom sledoval, jak střelec kráčí přes silnici a oprašuje si z rukávů a kalhot pyl a bodláčí.

Shaw měřil rovný metr osmdesát, ale vousatý Dalton Crowe byl ještě o pět centimetrů vyšší. Měl široká ramena a klenutý hrudník, který mu napínal červeno-černou kostkovanou košili, jaké nosí dřevorubci. Maskáčovou kombinézu držel obnošený, lesklý a nestejně tmavý opasek obtěžkaný řadou nástrojů. Pouzdro revolveru s dlouhou hlavní bylo vyrobené v kovbojském stylu: hnědé, lesklé a poseté chromovanými cvoky.

Navzájem si ušetřili pár jizev – zhruba stejně velkých, stejně hlubokých a zhruba ve stejném počtu – a taky nespočet modřin, které už se však dávno vstřebaly. Cílem jejich vzájemných střetů nebylo konkurenta usmrtit, ale překazit mu šanci na nalezení osoby, na kterou byla vypsána odměna. V jednom případě se střetli proto, že Crowe chtěl Shawovi zabránit v získání celé odměny vypsané za uprchlého vězně a Shaw chtěl Croweovi zabránit v tom, aby toto neozbrojeného muže chyceného do pastí zastřelil.

Nyní Crowe konečně přešel přes cestu a zadíval se na pneumatiku. „Hm.“

„Střílels mým směrem,“ prohodil Shaw. Jeho tón zněl jen trochu vyčítavě; žádné velké ohrožení z Croweovy strany necítil. A byl si od začátku naprosto jistý, že na něj balvan shodil právě Crowe, nikoliv podezřelí Adam Harper či Erick Young.

Na pořízka, který by se nejlépe vyjímal v koženém oblečku Hells Angels, měl Crowe až strašidelně vysoký hlas. „Ale né, Shawe. Nic takovýho. Akorát jsem tě chránil před hadem.“ Pocházel z Birminghamu ve státě Alabama a jeho přízvuk tomu odpovídal. „Chřestýš lesní, a pekelně velkej.“

Shaw se zadíval pod sebe. „Že ho nikde nevidím.“

„Ále, vystřelil jsem jenom proto, abych ho zaplašil. Což se mi podařilo, jak vidíš. Mám rád všechna Boží stvoření, chřestýše nevyjímaje. Omlouvám se za tu gumu.“

Shaw se podíval na balvan, který teď kompletně blokoval silnici.

Crowe se ani neobtěžoval vymýšlet si historku *o něm*.

„Ti kluci jsou moji, Shawe. Adam a Erick. Najdu je já a přivedu je taky já. Do Gig Harboru jsem dorazil před tebou. Takže si seber saky paky a mazej domů.“

„Jak jsi mě našel?“ zeptal se Shaw.

„Prostě jsem jednička, tak jsem tě našel.“ Crowe odložil revolver. Shaw přemýšlel, jestli si s ním někdy točí okolo prstu, jak to dělají pistolníci ve filmech. Jednou viděl na vlastní oči, jak se kdosi při tomto manévru střelil do podpaží. Lidská hloupost nezná mezí.

„Co jsem chtěl, to jsem ti řekl. Nic víc ti k tomu nepovím. Musím dohnat jeden žlutý volkswagen.“

Shaw zachmuřil obočí. „Jak víš, že...“ Zarazil se, jako by se přerekl a nechtěl prozradit něco, co ani Crowe nevěděl jistě.

„Ha. Takže teď si nech tu gumu opravit, zavolej si odtahovku nebo si ten auták zvedni sám.“ Crowe se rozhlédl kolem sebe, podíval se na balvan a pak znovu na Shawa. „Ale na těchhle cestách, v týhle kraksně... se člověk může dočkat lecjakejch nepřijemnejch překvápek. Samozřejmě ne ode mě – já jsem ti jen zachránil kůži před chřestákem. Ale někdo tě může mít na mušce. A já bych byl dost nerad, kdyby se ti něco stalo.“

Po této výhrůžce se Crowe otočil, přesunul se po silnici o kus dál a zmizel v křoví. Vzápětí vyjel z porostu jeho stříbrný Ford Bronco, pochopitelně až za balvanem, a otočil se směrem od Shawa a balvanu. Z okénka řidiče se vysunula ruka a učinila jakýsi pohyb. Mohlo to být zamávání, ale docela dobře to mohlo být i něco méně zdvořilého.

Shaw vytočil 911 a ohlásil státní policii pád balvanu do silnice. Překážka ležela na rovném úseku a bylo ji z obou směrů vidět z dobrých padesáti metrů, ale Colter Shaw byl zvyklý zachraňovat lidi před katastrofami, a to i v případech, kdy se do nebezpečí dostali vlastním přičiněním. Člověk jedoucí po této silnici a datlující do mobilu textovku si možná bouchnutí airbagů zasloužil, ale jeho děti ne.

Pár minut kontroloval pneumatiky a snažil se vycouvat z ostřejšího býlí. Musel auto rozhoupat a párkrát protočit pneumatiky, ale Kia se nakonec opět vyhoupla na silnici.

Když zase stála na asfaltu, Shaw vyměnil gumu a prohlédl dutiny kol. V jedné z nich objevil sledovací zařízení GPS, které tam Crowe instaloval. Vypnul ho a strčil si ho do batohu.

Nato se otočil a rychle se vrátil, odkud přijel, tedy přesně opačným směrem, než kam zamířil Dalton Crowe. Podíval se na mapu a odhadl, že za necelou půlhodinu už by se měl pověsit Ericku Youngovi a Adamu Harperovi na paty.

5.

Sice to stálo nějakou námahu a čas, ale problém jménem Dalton Crowe bylo třeba eliminovat.

Croweovo sebehodnocení – „Prostě jsem jednička“ – bylo zoufale mylné. Crowe byl jen průměrný pátrač, neměl na tuto činnost talent a sledovací operace prováděl dost mizerně. Shaw poznal, že ho má za zády, už ve chvíli, kdy dorazil do Gig Harboru. Sotva přijel k domu Youngových, všiml si stříbrného SUV zaparkovaného u obrubníku o pár čísel dál, před domem s cedulí PROPADLÁ HYPOTÉKA – NA PRODEJ zapíchnutou v trávniku. Na tom ještě nemuselo být nic podezřelého. Shaw si jen zapsal do paměti, že tam vůz stojí.

Když však od Youngových odjížděl, projel kolem SUV a všiml si, že se řidič naklání k přihrádce na straně spolujezdce, jako by nechtěl, aby ho Shaw viděl. A pak se auto odlepilo od obrubníku a drželo se za Shawovým winnebagem během celé cesty do firmy Adamova otce v přístavišti.

Samozřejmě to byl Dalton Crowe, který zjevně hlídkoval před domem Youngových už od příjezdu do města, protože doufal, že se Erick – o němž se vědělo, že se stále zdržuje v okolí – přece jen vrátí.

V tu chvíli přibyl Shawovi další úkol: setřást ze sebe Crowea a pak najít Adama s Erickem.

Shaw tedy vymyslel plán, který řešil obojí.

Lidé z Úřadu veřejné bezpečnosti se domnívali, že mladíci mají namířeno severně od Tacomy – nejspíš do Kanady podle toho, že si měnili kanadské dolary.

Shaw si však byl na osmdesát procent jistý, že Adam s Erickem v červeném pick-upu nesedí.

Ve snaze odhadnout nejlogičtější plán proto poslal e-mail Mack. Své dotazy formuloval takto:

1. Která čtvrť Tacomy je nejvíc prolezlá gangy?
2. Kde v této čtvrti nebo jejím okolí stojí hlavní autobusové nádraží?
3. Kde v oblasti Seattlu a Tacomy se nejvíc kradou auta na díly?

Odpovědi zněly: čtvrť s názvem Manitou, autobusový terminál Western Express na Evans Street, bezpočet různých míst, přičemž největší koncentrace vrakáren a pokoutních garáží je v jižní části Seattlu.

Shaw byl přesvědčený, že si oba mladíci oblékli jiné věci a vyměnili si americké dolary za kanadské jen proto, aby zmátli vyšetřovatele a vyvolali v nich přesvědčení, že mají namířeno na sever. To však samo o sobě nestačilo. Museli policisty přimět, aby se dál soustředili na Adamovo auto. A protože Erick pracoval s problémovou mládeží, pravděpodobně znal i podsvětí okresu Pierce a dobře věděl, kde má odstavit pick-up – s klíčky příhodně „ukrytými“ pod předním sedadlem nebo v dutině kola –, aby ho co nejrychleji štípl nějaký gangster a odjel s ním do jižního Seattlu, kde ho nechá rozebrat na díly.

Adam s Erickem se mezitím pěšky přesunuli o pár bloků dál na Evans Street, kde si koupili jízdenky na autobus a odjeli z města.

Když tedy Shaw odešel z firmy Stana Harpera, zamířil s winnebagem do karavanového parku kousek od Tacomy a nechal ho tam stát. Zavolał si Uber a nechal se odvézt do nedaleké půjčovny automobilů, kde si půjčil Kiu a odjel s ní do čtvrti Manitou. Crowe ho celou dobu nemotorně sledoval.

Shaw zaparkoval před hispánskou prodejnou Hermanos Alvarez. Vešel dovnitř a výměnou za dvacetidolarový úplatek a drobný nákup, který nepotřeboval, získal právo vyklouznout z prodejny zadním vchodem.

Co nejrychleji zamířil na autobusové nádraží, kde ovšem musel pořádně přihodit: informace o tom, kam si kupovali jízdenku dva mladí muži, kteří tu dnes byli, ho přišla na rovných pět set dolarů. Alespoň už však věděl, že Erick s Adamem mají namířeno do městečka s názvem Hope's Corner, sto třicet kilometrů jihovýchodně od Tacomy poblíž národního parku Mount Rainier.

Vlastně to byla dobrá zpráva. Znamenala, že oba mladíci jsou naživu.

Shaw se vrátil do prodejny, vyšel předním vchodem ven a hodil nákup do kufru. Zařadil se do provozu a ujistil se, že se Croweovo SUV dál drží kousek za ním. Shaw navíc předpokládal, že během čekání, až se vrátí z prodejny, mu Crowe nainstaloval na zaparkované auto sledovací zařízení.

A pak začala zábava.

Shaw vyrazil velkým obloukem k Hope's Corner, přičemž se však zhruba každých pětadvacet kilometrů zastavil, koupil si někde kávu nebo něco na zub, případně si pořídil další zbytečnou auto-mapu. A pokaždé položil prodávací nebo jiným zákazníkům tutéž otázku.

„Poslyšte, neviděli jste tudy projíždět žlutý Volkswagen Brouk? Sedí v něm dva moji kámoši. Měli jsme jet na ryby do Wuikinuxv Falls, jenže nastala změna plánů a já se s nima nemůžu spojit. Prostě mi neberou telefon.“

Cílem tohoto řečnického cvičení bylo uvést Crowea v omyl ohledně dopravního prostředku i cíle cesty obou podezřelých. Crowe se chytil, pomocí balvanu shozeného ze srázu si vyklidil pole jen pro sebe a začal pronásledovat křiklavě zbarvené, leč neexistující auto. A pokud jde o městečko, jehož název se obtížně vyslovuje a ještě obtížněji hláskuje... tak to se rozprostíralo přesně na opačné straně než Hope's Corner, kam měli podezřelí doopravdy namířeno.

Colter Shaw teď projel kolem cedule VÍTEJTE V HOPE'S CORNER a během jízdy si prohlížel město. V centru měli jídelnu, autoopravnu, prodejnu smíšeného zboží a dvě čerpací stanice, z nichž jedna fungovala i jako autobusová zastávka; právě tady zřejmě podezřelí vystoupili.

Nevelké městečko však nabízelo také velkolepý výhled na Mount Rainier, což byla nejvyšší hora ve státě. V podstatě šlo o činnou sopku, která patřila mezi „Decade Volcanoes“ – šestnáct nejnebezpečnějších sopek na světě. Shaw tohle všechno věděl, protože s Tomem Pepperem kdysi uvažovali, že na ni zkusí vylézt. Nakonec je však neodradila hrozba sopečné erupce, nýbrž její povrch. Tvořily ho převážně led a sníh vyžadující specializovanou techniku, která ani jednoho z nich příliš nezajímala.

Shaw zamířil s Kiou ke stojanu větší čerpací stanice, doplnil palivo a prohlédl si škody na autě způsobené ve snaze vyhnout se srážce s padajícím balvanem. Byly jen kosmetické. Shaw samozřejmě věděl, že oprava bude drahá, ale to ho příliš netrápilo – vždycky si kupoval i pojištění proti ztrátě či poškození. Jakmile dotankoval, zajel s autem do stínu vedle prodejny smíšeného zboží. Vystoupil z vozu, zamířil ke kufru, otevřel ho, rozhlédl se kolem sebe, a když nezaregistroval žádné lidi ani bezpečnostní kamery, vytáhl z kufru pouzdro Blackhawk, v němž spočívala jeho osobní zbraň – Glock 42 ráže .380 s jednořadým zásobníkem. Vsunul do komory kulku a zastrčil si pouzdro napravo pod kalhoty, přičemž se ujistil, že mu háček spolehlivě visí na opasku; i když člověk tasí nejrychleji na světě, je mu to úplně k ničemu, pokud spolu se zbraní vytasí i pouzdro.

Zbývalo určit, kde přesně se teď nacházejí podezřelí.

Shaw se zamyslel nad načasováním. Autobus měl dorazit před půl hodinou. Měli ti dva v plánu vydat se z Hope's Corner na túru? Nebo se tu setkali s nějakými kamarády?

Adam ani Erick sice *nejevili* neonacistické sklony, ale co když se v některé rasistické organizaci angažovali tajně? Ty pomloučavé a rasistické nápisy se koneckonců objevovaly v okrese Pierce déle než rok a policie nikdy nikoho nedopadla. Teď už však byli Adam s Erickem odhaleni a identifikováni, takže jim nic nebránilo, aby přijeli sem. Shaw díky několika předchozím zakázkám na západním pobřeží věděl, že stát Washington má dlouhou a neblahou historii nenávislných skupin a bělošských rasistických organizací. I dnes v tomto státě aktivně působily téměř dva tucty extremistických skupin včetně dvou odnoží Ku-klux-klanu.

A z místa, kde teď stál, viděl Shaw rozlehlý pás krajiny, kde by se mohl snadno ukrývat komplex některé polovojeenské skupiny.

Anebo mladíci po střelbě zpanikařili a odjeli tak daleko, kam se za vybrané peníze dostali, případně zamířili ke kamarádovi, který jim poskytl přístřeší a o němž u nich doma nikdo nevěděl?

Zkus hádat, řekl si Shaw v duchu.

Pravděpodobnost, že sem přijeli a rovnou se vypravili do divoké přírody? Patnáct procent. Zdejší terén by vyžadoval pořádné vybavení, fyzickou zdatnost a znalosti, jimiž mladíci zjevně nedisponovali.

Pravděpodobnost, že se tady měli setkat s někým, kdo je odveze dál? Čtyřicet procent.

Pravděpodobnost, že se postaví na některou ze silnic vedoucích východně a západně z Hope's Corner a zkusí chytit stopa? Vyloučit se to nedalo, ale bylo by to náročné; na zdejších silnicích nepanoval velký provoz. Shaw tomu dával dvacet procent.

Pravděpodobnost, že se uchýlili ke kamarádovi? Pětadvacet procent.

Ale existovala ještě jedna možnost. Jsou vůbec pořád tady, v Hope's Corner?

Shaw si oblékl hnědou sportovní bundu, ale aby měl úplnou jistotu, že jeho skrytá zbraň zůstane skrytá, vyhrnul si ještě košili z kalhot. Jeho zbrojní průkaz sice platil i ve státě Washington, ale on nestál o pozornost, kterou by si bezpochyby vysloužil, kdyby někdo zahlédl pažbu jeho pistole.

Vydal se na procházku městem, přičemž bedlivě sledoval okolí a hledal oba mladíky.

Na čerpacích stanicích nebyli.

Následovala prodejna smíšeného zboží. Shaw vstoupil na nízkou dřevěnou terasu před vchodem, svěsil ruku tak, aby ji neměl daleko od pistole, a vešel dovnitř. Ericka ani Adama nikde neviděl.

Zamířil na toaletu, kterou stejně potřeboval použít. Ti dva nebyli ani tam.

V budově byla kromě prodejny i restaurace, kde za barovým pultem s oprýskaným linoleovým povrchem sedělo asi šest hostů. Shaw si v prodejně koupil lepicí sadu na pneumatiky, protože byl momentálně bez rezervy, posadil se k pultu a objednal si krutí sendvič

a velkou kávu s sebou. Když byla objednávka připravená, převzal pytlík a odebral se k pokladně. Předal účtenku muži středního věku v béžové polyesterové košili s vyšíváním řetízkovým vzorem.

Podal mu stodolarovou bankovku.

Muž se zašklebil. „Promiňte, pane, ale nemám vám jak dát nazpátek.“

„Já nic nazpátek nechci.“

Muž se zatvářil ostražitě.

„Jednomu mému kamarádovi utekl syn. A já mu ho pomáhám najít. Byl ještě s jedním mladíkem. Myslím, že sem mohli přijet autobusem z Tacomy.“

Jedním z důvodů, proč se Shaw před každou zakázkou oholil, vyleštil si boty a oblékl si sportovní bundu a vyžehlenou košili, byla snaha působit co nejlegitimnějším dojmem. Chtěl vypadat jako chlapík, který by opravdu pomohl kamarádovi hledat ztraceného syna. Obšťastnil prodavače dalším strojeným úsměvem.

„Tady mám jeho fotku.“ Vytáhl Erickovu fotografii. Chlapec na ní pózoval ve fotbalovém dresu.

Shaw přemýšlel, jestli prodavač nesleduje zpravodajství z Tacomy a jestli se náhodou nedoslechl i o střelbě před kostelem. Zdálo se, že ne. „Co hraje za post?“ zeptal se jen.

„Receiver.“ Shaw vařil z vody. „Dokáže chytit pas jednou rukou.“

„To ne.“

„Vážně.“

„A proč utek?“

Shaw pokrčil rameny. „Protože je to kluk.“

Bankovka zmizela muži v kapse. „Jo, byli tady asi před půl hodinou. Koupili si nějaké jídlo a vodu. A taky telefon na jedno použití a k němu kartu s předplaceným kreditem.“

„Neslyšel jste, kam mají namířeno?“

„Ne.“

„Kam by odtud mohli pěšky dojít?“

Prodavač bezradně pokrčil rameny. „Na úpatí sopky je hromada chat.“ Další pokrčení ramen znamenalo: Hodně štěstí při jejich hledání.

„A další města v dosahu nejsou?“

„Přijde na to, jak rychlej je člověk chodec. Do jednoho se za den pěšky dostat dá, i když je to slušná túra. Jmenuje se Snoqualmie Gap. Kdysi se jmenovalo Clark's Gap podle expedice Lewise a Clarka, ale pak se přejmenovali na Snoqualmie. To je indiánskej výraz. Znamená to ‚nelítostnej kmen‘. Některý lidi namíchlo, když se přejmenovali. Řeknu vám, že s tou politickou korektností se to už trochu přehání.“ Prohlédl si Shawa, zřejmě v něm identifikoval bělocha a usoudil, že si tuto poznámku může dovolit. Těžko mohl tušit, že i v Shawových žilách koluje trocha indiánské krve. „A nejpitomějši na tom je, že obojí je úplně blbě.“

Shaw tuto větu nepochopil, a tak jen zavrtěl hlavou.

„Lewis s Clarkem se tam nikdy nedostali a řeka Snoqualmie je taky úplně jinde. To už si klidně mohli dát název New York, Los Angeles nebo Blbákov. Možná ti kluci vyrazili tam.“ Prodavač se na chvíli zamračil. „Ale počkejte – v horách kousek od Snoqualmie Gap je takové místo. Lidi se mě občas ptají, kudy se tam jde.“

„Místo?“

„Takový objekt.“

„Sídlo separatistů? Neonacistů?“

„To zrovna ne. Spíš něco na způsob New Age. Nebo hippies. Ale na to jste moc mladej.“

Shaw se narodil dlouho po květinových dětech a Létu lásky v roce 1967. Ale hippies samozřejmě znal.

Podíval se na mapu na stěně. Městečko Snoqualmie Gap našel asi patnáct kilometrů od Hope's Corner. V hornatém terénu dala taková túra docela zabrat.

„Kde přesně ten komplex stojí?“

Prodavač přimhouřil oči. „Řek bych, že zhruba tady.“ Poklepal na údolí vedle velkého jezera. Shaw odhadl, že se dané místo rozprostírá dalších deset až dvanáct kilometrů od Snoqualmie Gap. Vedla k němu státní silnice a pak úzká cesta s názvem Harbinger Road.

Pokud Erick s Adamem opravdu mířili tam, trvala by jim cesta do Snoqualmie tři až čtyři hodiny. Další tři hodiny by jim pak zabrala chůze ke komplexu.